

[Malchau.]

vi herhjemme sammen med vore forbunds-fæller vil være i stand til at hævde og bevare landets selvstændighed og folkets frihed.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale begge de foreliggende lovforslag til hurtig behandling og vedtagelse her i det høje ting.

P. N. Petersen (Røje): Den højtærede forsvarsminister sagde bl. a., at De Forenede Nationer har skuffet til dato — og det er også rigtigt, for så vidt som forholdet jo er det, at vetoretten atter og atter er blevet misbrugt indenfor sikkerhedsrådet. Men der er dog anledning til at minde om det, der foregår i Korea, hvor De Forenede Nationer er skredet ind mod overfaldet på sydkoreanerne. Også vi her i Danmark har jo ydet vort bidrag gennem det hospitals-skib, der er stillet til rådighed for De Forenede Nationer. Jeg synes, det er rimeligt i forbindelse med disse udtalelser af den højtærede forsvarsminister at nævne dette forhold.

Det var, så vidt jeg husker, det ærede medlem hr. Henry Hansen, der sagde, at det er vanskeligt at drage nogen sammenligning mellem de beløb, der nu skal ofres på forsvaret, og de beløb, der blev bragt i anvendelse før krigen. Lægger man loven af 7. maj 1937 om hærens ordning ved siden af de foreliggende lovforslag, er det imidlertid ikke uden interesse at drage visse sammenligninger, og det, der falder stærkest i øjens ved en sammenligning, er uægtelig § 11 i 1937-loven, hvori det bl. a. hedder, at der af det udskrevne mandskab uddannes årlig: ved fodfolket 4 340 mand, ved livgarden 465 mand, ved rytteriet 374 mand, ved artilleriet 1 120 mand og ved ingeniørerne 300 mand. Den samlede udskrivning til hæren efter 1937-ordningen, fastsloges det altså, skulle være 6 599 mand. Man vil heraf se, at det var en virkelig lovgivning, der var tale om. Rammerne og indholdet indenfor disse rammer var i orden, således at den militære administration nøje vidste, hvad den havde at rette sig efter.

Anderledes forholder det sig med de foreliggende forslag til love om forsvarets ordning, hvori der vel er opstillet rammer, men hvori man forgæves vil lede efter indholdet indenfor disse rammer. Til gengæld inde-

holder bemærkningerne til organisationsforslagets § 4 en pragtfuld motivering for, at man har indskrænket sig til at anføre regimenternes og de selvstændige batailloners antal. Her hedder det — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at anføre et ganske enkelt citat —:

„idet det ikke er skønnet fornødent mere detailleret at angive antal batailloner, kompagnier m. v. indenfor regimenterne. Ændringer i regimenternes sammensætning vil herefter — hvilket må skønnes hensigtsmæssigt — til enhver tid kunne fastsættes under hensyn til de aktuelle taktiske krav m. v.“

I disse bemærkninger har den højtærede forsvarsminister givet en glimrende karakteristik af den nye lov om forsvarets ordning: en harmonika, der kan trækkes ud og ind efter behag, således at resultatet vil være afhængigt af den virtuositet, hvormed den til enhver tid siddende forsvarsminister formår at traktere instrumentet.

Denne form for lovgivning gør det noget vanskeligt for os at gå ind i en saglig forhandling om de problemer, der hober sig op under løsningen af de opgaver, vi her er stillet overfor, skønt vi er rede til at erkende tingenes tilstand, som den foreligger. Trods vor modstand må den kommende forsvarsordning også afpasses derefter; det kan jo ikke nytte at konstruere forudsætninger, som ikke har noget med virkeligheden at gøre. Den kommende forsvarsordning må altså afpasses efter vor stilling indenfor Atlantpagten, efter vort lands størrelse, dets geografiske og strategiske forhold og efter vor økonomiske bæreevne.

Når alle de forhold, jeg her har nævnt, er taget i betragtning, finder jeg ingen anledning til at lægge skjul på, at jeg anser forsvaret af vore flyvepladser for det primære, da den hjælp, vi eventuelt skal have udefra, i første række formentlig vil komme ad luftvejen. Derfor må de forskellige våbenarter, vi har til rådighed, først og fremmest koncentrereres om løsningen af denne opgave.

Når jeg ser på bestemmelserne vedrørende de forskellige våbenarter, studser jeg uvilkårligt ved feltartilleriet, hvis værdi efter danske forhold uægtelig synes temmelig problematisk. Medens pansertropperne formentlig har stor betydning i nærkamp om flyvepladser sammen med fodfolket, kan felt-